



A fentebb említett könyv egy csodálatos szóbeli hagyományt is megörökített az utókor számára: eszerint az Oltáriszentség, melyet Tarzícius az élete árán is védelmezett, eltűnt. Nem találták sem a kis vászonzsákban, sem a kezeiben, sem a ruháján. Azzal a csodával magyarázzák ezt, hogy teljesen védelmezője szívébe költözött. Az Úr Teste egygé vált a kis vértanú testével, és így egyetlen, tiszta, Istennek szentelt áldozattá váltak.

Kedves Ministránsok! Szent Tarzíciusz élete az Eukarisztia iránti mély és odaadó szeretet példajaként áll előttünk. Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen kincs: az élet Kenyere, maga Jézus Krisztus, aki értünk adta magát, hogy megerősítsen, támaszunk legyen és tápláljon minket minden nap az örök élet felé vezető úton. Ne felejtsetek el: ez a legnagyobb ajándék, amelyet az Úr örökségül hagyott ránk.



### **MINISTRÁNSOK IMÁJA SZENTMISE ELŐTT**

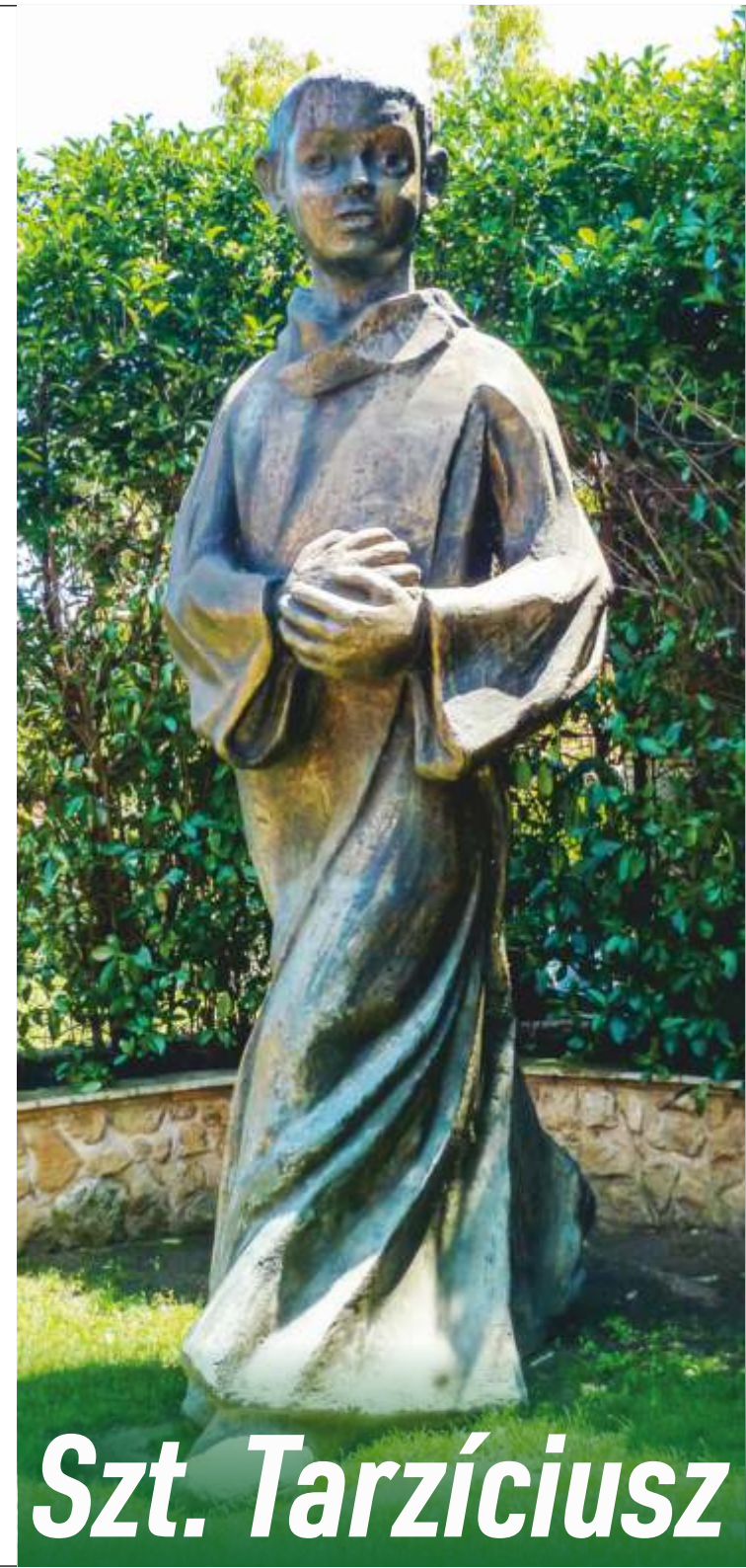
Örömmel szolgáljatok az Úrnak, örömmel lépjetez színe elé!

Úr Jézus, aki megengeded,  
hogy szent angyalaid társaságában  
oltárodnál szolgálhassunk Neked,  
engedd kérünk úgy végeznünk szolgálatunkat,  
hogy egykor mennyei oltárodnál is ott lehessünk.  
Szent Tarzíciusz, a ministránsok védőszentje,  
könyörögj érettünk!

### **MINISTRÁNSOK IMÁJA SZENTMISE UTÁN**

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.

Úr Jézus, aki azt az örömet adtad ma nekünk,  
hogy szent oltárodnál szolgálhattunk Neked,  
bocsásd meg figyelmetlenségünket, és engedd,  
hogy egész életünkkel Neked szolgálhassunk. Amen.  
Szent Tarzíciusz, a ministránsok védőszentje,  
könyörögj érettünk!



# Szt. Tarzíciusz



Szent Tarzícuszt az Egyház azon szentjei között tartjuk számon, akik szeretetből életüket adták Krisztusért. Ami egészen különlegessé teszi őt, hogy nagyon fiatalon, mondhatni gyermekként lett az Oltáriszentség iránti szeretet vértanúja.

**Hogy ki is volt ő?** Életéről nagyon keveset tudunk, hiszen az Egyház történetének nagyon korai szakaszában - a 3. században - élt Rómában. A hagyomány szerint fiatal kora ellenére nagyon komolyan vette keresztény kötelességeit, rendszeresen látogatta a Szent Kallixtusról elnevezett katakombát és odaadóan szerette az Eukarisztiát. Feltételezhetően segédkezett a legszentebb áldozatot bemutató papnak is az oltár körül, akárcsak a mai akolitusok, ministránsok.

Abban az időben Valeriánusz császár állt a Római Birodalom élén, aki kegyetlenül üldözte a keresztényeket. Akikről kiderült, hogy Krisztus követői, azokra halál várt. Éppen ezért a keresztények kénytelenek voltak katakombákban vagy magánházaknál titokban összegyűlni, hogy közösen imádkozhassanak, meghallgassák Isten Igéjét és magukhoz vegyék az Oltáriszentséget. Az üldöztetések ellenére nem feledkeztek meg azokról sem, akik betegek voltak vagy börtönben sínylődtek. Bármennyire veszélyes volt, rendszeresen eljuttatták nekik is a bátrak Kenyerét, hogy megerősítsék őket.

Egy alkalommal a pap a szentmise után szokás szerint megkérdezte a jelenlevőket: ki vállalja, hogy elviszi az Oltáriszentséget a szükségben szenvedőknek. Tarzícuszbártan jelentkezett: „Engem küldj!” - mondta. Látva a kételkedő tekinteteket, tovább folytatta: „A fiatalságom lesz a legjobb védőpajzsa az Úr Testének.” Mikor végre sikerült meggyőznie a papot, az a következő szavakkal adta át neki az Eukarisztiát: „Tarzícus, ne felejtsd el, hogy milyen mennyei kincset bízom rád. Kerüld el a forgalmas utcákat, és jusson eszedbe, mit mond a Szentírás: Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak, és gyöngyeiteket se szórjátok a sertések elé... (Mt 7, 6). Megóvod e Szent Titkot, az Úr Testét hűséggel és a legjobb tudásod szerint?” „Inkább meghalok, mintsem kiadjam a kezeimből!” - válaszolta határozottan Tarzícus.



Útban a börtönök felé Tarzícus találkozott néhány pogány fiatallal, akik csábították, csatlakozzon hozzájuk, játsszon velük egy kicsit. Mivel visszautasította őket, gyanússá vált számukra. Észrevették, hogy valamit védelmezőn a mellkasára szorít, azonban hiába próbálták erőszakkal kideríteni, mit rejteget, Tarzícus kitarthatóan őrizte drága Kincse titkát. Kegyetlenségük csak fokozódott, amikor kitudódott, hogy kereszténnyel van dolguk: rugdosni kezdték, kövekkel dobálták, ütötték, ahol csak érték.



Egy Quadratus nevű római katona, aki titokban megkeresztelkedett, szemtanúja volt az eseményeknek. Kiszabadítva a pogány fiúk támadásaiból, a haldokló Tarzícuszt elvitte a paphoz. Minden igyekezete ellenére azonban mire megérkeztek, a fiú már halott volt. Kezeit még mindig védelmezően a mellkasára szorítva tartotta, melyekben egy kis vászonzacskó rejtette legdrágább kincsét, az Úr Testét. Holttestét a Kallixtus-katakombában temették el.

Évekkel később Szent Damazusz pápa díszes síremléket állíttatott neki. A rávésett felirat arról tanúskodik, hogy Tarzícus Kr. u. 257-ben halt meg. A Római Martyrologium (A római vértanúk jegyzéke) ezt tovább pontosítja: augusztus 15-ét jelöli meg Tarzícus mennyei születése ünnepéül.

